

„Počátky“ a původ

Vezmeme-li v úvahu, že každé pravé jsoucno je samo událostí, která svým počátkem nemůže původně sahát do minulosti resp. přicházet (pozůstávat) z minulosti, nýbrž musí být čímsi novým a jedinečným, co ovšem může na minulost nějak, ale druhotně, navazovat (např. něco napodobovat), pak musíme předpokládat, že každá událost „začíná“ tak, že nejprve není, ale až pak se stává, tj. nastává, začíná se dít. Událost se stává (tj. začíná se odehrávat) tak, že přichází z budoucnosti, tedy z nejsoucnosti, z oblasti toho, co ještě není. Počátek každé události tedy je charakterizován tím, že v jednom smyslu „je“ ještě dříve, než „jest“, tj. než se událost začne dít, a v jiném smyslu je tím, co už je součástí události, tedy něčím, co už nastalo (a co se právě odsouvá do minulosti, přesněji do začínající bylosti této události). Zdá se, že toto chápání událostního dění je nenapadnutelné, ale zbývá objasnit, odkud se vlastně bere ten náš (všeobecně sdílený) dojem, že tomu je právě naopak? Nejde totiž jen o jakýsi povrchní omyl, nýbrž o něco podstatnějšího. Každá událost, která je složitější než ta primordiální, se stává (děje, odehrává) také tak, že zapojuje do svého dění jiné události, a to nejen pravé, ale i nepravé (tj. vnitřně neintegrované), ale sama je pak určitým relativním způsobem do sebe integruje, dělá z nich něco víc než jen stavební kameny svého uskutečňování. Asi nejzřejmější to je na příkladu živých bytostí. Každá taková živá bytost, i ta nejjednodušší (jednobuněčná), se může uskutečňovat, tj. žít a růst, jen díky tomu, že do sféry své integrity zapojuje nejrozličnější atomy a molekuly, které už jí jsou nějak k dispozici, „po ruce“, nebo které se postupně dostávají do její těsné blízkosti. A musí se pro některé rozhodnout, zatímco jiné nechat být a nezapojoval je. Pochopitelně ten výběr není jen jednostranný, tj. že by ony atomy a molekuly (prostě subsložky) zůstávaly jen pasivní; tak jako buňka jako celek reaguje na atomy a molekuly nikoli izolované, nýbrž již nějak zapojené do jistých souvislostí, které mohou být z hlediska buňky pouze čímsi cizím, ale které také už mohou mít svůj způsob zapojení do buňky nebo do nějaké její již integrované složky, tak ony atomy, molekuly atd. mohou být už ve svých reakcích na okolí nějak předem zainteresovány na buňce jako celku. Není to zkrátka jen buňka, která ovládá své subsložky, nýbrž jsou to vždycky i ony subsložky, které se na „vládě“ celku svými aktivitami významně podílejí (event. které onu „vládu“ celku svými aktivitami a reakcemi prostředkují). Právě z těchto důvodů musíme vždy počítat s tím, že něco takového jako pouze pasivní nejnižší elementy vůbec neexistuje a nemůže existovat, leda pouze „virtuálně“ a jen někdy. Tak jako má svou nepředmětnou, „niternou“ stránku celá buňka, mají svou niternou stránku také všechny její subsložky. Jde o to, že ona „vláda“ celku je uskutečňovatelná pouze díky tomu, že celek dosahuje ve své niternosti větší hloubky – a tak může v nižších hloubkách niternosti ovlivňovat i niternost těch subsložek.

(Písek, 151001-2.)